

Basmul Ilincai și Ora Care Stă Pe Loc

A fost odată o fetiță pe nume Ilinca, care mergea la grădiniță cu drag... mai puțin atunci când venea somnul de prânz.

În fiecare zi, după masă, când perdelele se trăgeau ușor și educatoarea spunea cu voce caldă:

— Acum ne odihnim puțin...
Ilinca ofta.

— Eu nu vreau să dorm, șoptea ea. Nu mi-e somn. Vreau să mă joc. Vreau să fiu trează.

În timp ce ceilalți copii adormeau unul câte unul, Ilinca stătea întinsă pe salteluța ei și se uita la tavan. Număra floricelele de pe perdea. Asculta ceasul din clasă. Tic. Tac. Tic. Tac.

— De ce nu trece timpul mai repede? a murmurat ea.

Atunci s-a întâmplat ceva foarte ciudat.

Din colțul clasei, de lângă dulapul cu jucării, a apărut o siluetă mică, rotundă, în formă de ceas.

— Bună, Ilinca, a spus silueta. Eu sunt Ora Care Stă Pe Loc.

Ilinca a clipit de două ori.

— Nu visez, nu?

— Nu încă, a zâmbit Ora. Eu apar doar copiilor care nu vor să doarmă.

— Atunci spune-mi, te rog... de ce trebuie să dorm la prânz? Nu vreau să pierd nimic din distracția de peste zi!

Ora Care Stă Pe Loc s-a așezat lângă ea și a șoptit:
— Hai să-ți arăt ceva.

Și dintr-odată, în jurul fiecărui copil care dormea plutea un nor mic și colorat.

— Ce sunt norii aceia? a întrebat Ilinca.

— Sunt Norii Gândurilor Odihnite, a spus Ora. Când nu dormim, gândurile rămân amestecate. Când ne odihnim... ele se așază.

Ilinca s-a uitat la norul ei și a văzut desene, jocuri, culori... toate amestecate.

— Arată cam dezordonat...

— Exact, a spus Ora. Somnul te ajută să le pui pe toate la locul lor.

— Dar dacă nu adorm?

— Nu trebuie să adormi neapărat, a spus Ora blând. E suficient să stai liniștită. Să îți odihnești corpul și gândurile. Somnul vine singur, când e pregătit.

Ilinca s-a gândit puțin. Apoi s-a întins pe norul ei imaginar și a închis ochii... doar un pic.

Când i-a deschis din nou, Ora Care Stă Pe Loc dispăruse. În clasă era liniște. Ceasul mergea din nou. Tic. Tac.

Ilinca se simțea... bine. Odihnită. Parcă joaca de mai târziu o aștepta mai veselă.

Din ziua aceea, la somnul de prânz, Ilinca nu se mai lupta cu timpul. Se întindea, închidea ochii și își spunea:

„Nu pierd nimic. Doar mă pregătesc pentru ce urmează.”

Și, de cele mai multe ori... somnul venea singur.

